

Kniha Daniel – číslo deset

Proces

Jeff Pippenger

2023-12-05

V první kapitole knihy Daniel byl Daniel odvečen do sedmdesátiletého zajetí, které prorokoval Jeremiáš, a setrval v něm až do prvního roku vlády Kýra.

A Daniel zůstal až do prvního roku krále Kýra. Daniel 1,21.

Daniel tedy prožil celé dějiny sedmdesáti let zajetí až do výnosu, který umožnil návrat starověkého Izraele, aby znovu vybudoval a obnovil Jeruzalém.

V prvním roce Kýra, krále perského, aby se naplnilo slovo Hospodinovo vyslovené ústy Jeremiášovými, vzbudil Hospodin ducha Kýra, krále perského, takže dal vyhlásit po celém svém království a také písemně oznámit toto: Ezdráš 1,1.

Daniel je tedy symbolem procesu zkoušky sto čtyřiceti čtyř tisíc, který započal 11. září 2001 a pokračuje až do „výnosu“, jenž označuje vyjití z Babylóna.

A slyšel jsem jiný hlas z nebe, který pravil: Vyjděte z ní, lide můj, abyste neměli účast na jejích hříších a abyste nepřijali z jejích ran. Neboť její hříchy dosáhly až k nebi a Bůh rozpomenul se na její nepravosti. Zjevení 18,4.5.

Sedmdesát let zajetí je obdobím zkoušky a očišťování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Dne 11. září 2001 přišlo třetí běda islámu. To rozpoznávají pouze ti, kteří přijímají základní pravdy adventismu. První běda i druhé běda byly průkopníky obě správně určeny jako islám. Na průkopnických schématech z let 1843 i 1850, která Ellen Whiteová schválila a která jsou označena za naplnění 2. kapitoly Abakuka, je islám označen jako pátá a šestá polnice. Poslední tři polnice jsou polnice běda.

I pohleděl jsem a uslyšel anděla letícího středem nebe, jak volá mocným hlasem: Běda, běda, běda obyvatelům země pro ostatní hlasy polnic tří andělů, kteří ještě mají troubit! Zjevení 8,13.

Jsou-li tři troubení běda a první i druhé troubení běda představují islám, je zcela prosté rozpoznat, že i třetí troubení běda je rovněž islámem. Součástí symbolu islámu jako troubení běda je jejich zadržování a poté okamžik, kdy jsou uvolněna. Sestra Whiteová ztotožňuje čtyři větry ze Zjevení sedmé kapitoly s „rozhněvaným koněm“, který se snaží „utrhnout“ a ve svém sledu „přinést smrt a zkázu“.

„Andělé zadržují čtyři větry, znázorněné jako rozzuřený kůň, který se snaží vytrhnout a vrhnout se přes tvář celé země, přinášející ve své stopě zkázu a smrt.

„Máme snad spát na samém prahu věčného světa? Máme být neteční, chladní a mrtví? Ó, kéž bychom v našich sborech měli Ducha a dech Boží, vdechnutý do Jeho lidu, aby se postavil na nohy a žil. Potřebujeme vidět, že cesta je úzká a brána těsná. Avšak když procházíme těsnou

branou, její šíře je bez mezí.“ Manuscript Releases, svazek 20, 217.

Čtyři andělé, kteří zadržují čtyři větry, zadržují „rozhněvaného koně“ biblického proroctví, jenž přináší smrt a zkázu. V deváté kapitole knihy Zjevení, kde jsou označeny první a druhá polnice běda, je označen také jeden král. Je označen ve Zjevení „devět-jedenáct“.

A měli nad sebou krále, jímž je anděl propasti; jeho jméno je v hebrejštině Abaddon, ale v řečtině má jméno Apollyon. jako ten, který je nad nimi. Zjevení 9:11.

Jméno, a tedy i povaha krále islámu, je v hebrejštině Abaddon a v řečtině Apollyon. V obou, Starém i Novém zákoně, zastoupených hebrejštinou a řečtinou, je povaha islámu obsažena ve významu těchto dvou jmen. U obou slov zní tento význam „smrt a zkáza“. Sestra Whiteová říká, že „rozhněvaný kůň“, jehož čtyři andělé zadržují, zatímco je pečetěno sto čtyřicet čtyři tisíc, se snaží vytrhnout a přinést ve své stopě „smrt a zkázu“.

První zmínkou o islámu v Písmu je Izmael, otec těch, kdo vyznávají náboženství islámu. V této první zmínce je označen jako divoký člověk a slovo přeložené jako „divoký“ znamená „divoký arabský osel“. První prorockou zmínkou o islámu je symbol z čeledi koní a právě koně použili průkopníci k znázornění islámu prvního a druhého běda na obou posvátných tabulích. Čtyři větry ze sedmé kapitoly Zjevení jsou zadržovány neboli „omezovány“, dokud Bůh nezapečetí svůj lid. Proces zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc je zároveň procesem zkoušky a procesem očišťování.

Všechna tato prorocká znázornění jsou představena Danielovým sedmdesátiletým zajetím, počínaje Jójakímem, symbolem zmocnění prvního poselství, až po „nařízení“, které povolává muže a ženy ven z Babylóna. Zadržení a poté uvolnění islámu je prorockou charakteristikou islámu jako symbolu biblického proroctví.

Když se o nich mluví jako o „čtyřech větrech“, jsou zadržovány, dokud nejsou zapečetěni Boží služebníci. Na počátku druhého běda, v časovém proroctví o třech stech devadesáti jedním roce a patnácti dnech, které se naplnilo 11. srpna 1840, byli „uvolnění“ čtyři andělé, představující islám druhého běda. Na konci tohoto proroctví byli „zadrženi“.

Řka šestému andělu, který měl troubu: Rozvaž ty čtyři anděly, kteří jsou svázáni při veliké řece Eufratu. I byli rozvázáni ti čtyři andělé, kteří byli připraveni na hodinu a den a měsíc a rok, aby pobili třetí díl lidí. Zjevení 9,14.15.

Dne 11. září 2001 bylo poselství v dějinách sto čtyřiceti čtyř tisíc poprvé uvedeno v moc, když byl islám třetího běda „uvolněn“. Avšak byl okamžitě „zadržen“. Sestra Whiteová vysvětluje, proč se to stalo, avšak nejprve bychom si měli připomenout, že účelem islámu při jeho prvním biblickém zmínění bylo rozhněvat národy, neboť Izmaelova ruka bude proti každému člověku a ruka každého člověka bude proti islámu.

I řekl jí anděl Hospodinův: Hle, jsi těhotná a porodíš syna a dáš mu jméno Izmael, neboť Hospodin slyšel tvé soužení. A bude to člověk divoký; jeho ruka bude proti každému a ruka každého proti němu; a bude přebývat naproti všem svým bratřím. Genesis 16,11.12.

Účelem islámu v biblickém proroctví je sjednotit všechny národy proti islámu dříve, než Organizace spojených národů obrátí svůj hněv proti těm, kdo zachovávají sobotu. Dne 11. září 2001 se každý, kdo rozumí 11. září jako označení počátku opakování posloupnosti milleritských událostí, stal jako „Daniel“, když byl na sedmdesát let odveden do Babylóna. Jójakím označuje počátek onoho procesu zkoušky a islám třetího běda byl tehdy uvolněn, avšak okamžitě zadržen, aby Bůh mohl zapečetit svůj lid.

„Toto vidění bylo dáno v roce 1847, kdy jen velmi málo adventních bratří zachovávalo sobotu, a z těchto jen málokdo předpokládal, že její zachovávání má dostatečný význam k tomu, aby vedlo k rozlišení mezi Božím lidem a nevěřícími. Nyní se začíná ukazovat naplnění onoho vidění. ‚Počátek onoho času soužení,‘ o němž je zde zmínka, se nevztahuje k době, kdy začnou být vylévány rány, nýbrž ke krátkému období těsně předtím, než budou vylity, zatímco Kristus je ve svatyni. V té době, když se dílo spásy chýlí ke konci, bude na zemi přicházet soužení a národy se budou hněvat, avšak budou zadržovány, aby nebránily dílu třetího anděla. V té době přijde ‚pozdní déšť‘ neboli občerstvení od přítomnosti Páně, aby dalo moc mocnému hlasu třetího anděla a připravilo svaté, aby obstáli v době, kdy bude vylito sedm posledních ran.“
Early Writings, 85.

Danielových sedmdesát let začalo 11. září 2001, když byl islám uvolněn a rozhněval národy tím, že náhle a neočekávaně udeřil na zemskou šelmu ze Zjevení třinácté kapitoly. Islám byl potom zadržen, aby mohlo být dokončeno dílo třetího anděla. Dílem třetího anděla je zapečetění Božího lidu, a když toto dílo začalo 11. září 2001, pozdní déšť začal „kropit“. První kapitola Danielova ilustruje proces zkoušení sto čtyřiceti čtyř tisíc, počínaje 11. zářím 2001 a pokračující až do chvíle, kdy druhý „hlas“ ze Zjevení osmnácté kapitoly povolá ostatní Boží stádo ven z Babylóna. Daniel tedy představuje lid, který je nyní v duchovním zajetí, až do samého závěru procesu zkoušení. Závěr období zkoušky v první kapitole Danielově je označen jako „konec dnů“.

Když pak uplynuly dny, po jejichž skončení je měl podle králova rozkazu předvést, předvedl je správce kleštěnců před Nebúkadnesara. A král s nimi rozmlouval; a mezi nimi všemi se nenašel nikdo jako Daniel, Chananjáš, Mišael a Azarjáš; proto stáli před králem. A ve všech záležitostech moudrosti a rozumnosti, na něž se jich král dotazoval, je shledal desetkrát lepšími než všechny hvězdopravce a věstce, kteří byli v celé jeho říši. Daniel 1,18–20.

Třetí zkouška, která pro Daniela a tři mládence představuje prorocký lakmusový test, nastala tehdy, když byli posouzeni Nebúkadnesarem a shledáni „desetkrát lepšími než všichni věstci a hvězdopravci, kteří byli v celé jeho říši“. Třetí zkouška je znázorněna soudem a tento soud nastal „na konci dnů“. V knize Daniel je „konec dnů“ místem, kde Daniel stojí ve svém údělu.

„Mnozí budou očištěni, zběleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou páchat bezbožnost; a nikdo z bezbožných neporozumí, ale moudří porozumějí.... Blahoslavený, kdo vyčkává a dosáhne tisíce tří set třiceti pěti dnů. Ty však jdi svou cestou až do konce; neboť odpočineš a povstaneš ke svému údělu na konci dnů.“

„Nastal čas, aby Daniel povstal ve svém údělu. Nastal čas, aby světlo, které mu bylo dáno, šlo do světa jako nikdy předtím. Budou-li ti, pro něž Pán vykonal tak mnoho, chodit ve světle, jejich poznání Krista a proroctví, která se k Němu vztahují, bude při jejich přibližování se k

závěru dějin této země značně rozmnoženo.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 4, 1174.

Sestra Whiteová ztotožňuje „konec dnů“ s procesem očišťování z desátého verše dvanácté kapitoly knihy Daniel. Často používá desátý verš spolu s výrazem z třináctého verše: „konec dnů“.

„Mnozí budou očištěni, zběleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou páchat bezbožnost, a nikdo z bezbožných neporozumí; ale moudří porozumějí.... Blahoslavený je ten, kdo vytrvá a dosáhne tisíce tří set třiceti pěti dnů. Ty však jdi svou cestou až do konce; neboť odpočineš a povstaneš ke svému údělu na konci dnů.“

„Daniel dnes stojí ve svém údělu a my mu máme dát místo, aby promluvil k lidu. Naše poselství má vyjít jako lampa, která hoří. V tom čase povstane Michael, ten veliký kníže, který stojí za syny tvého lidu; a nastane doba souzení, jaké nebylo od té doby, co povstal národ, až do onoho času. Ale v tom čase bude vysvobozen tvůj lid, každý, kdo bude nalezen zapsán v knize. A mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou, jedni k životu věčnému a druhí k hanbě a věčnému opovržení. A ti rozumní budou zářit jako jas oblohy; a ti, kteří přivádějí mnohé ke spravedlnosti, jako hvězdy na věky věků.“

„Tato slova představují dílo, které máme v těchto posledních dnech konat. Nejsme ani z poloviny probuzeni. Nemáme moc, která je nezbytná k vykonání díla, jež musí být vykonáno. Musíme vejít do života, vejít do jednoty. Nyní, právě nyní, musíme zaujmout takové postavení, aby pokání a odpuštění byly výraznými rysy naší práce. Nesmí být žádné sváry. Je příliš pozdě, abychom se zapojovali se satanem do jeho díla oslepování očí. Je příliš pozdě, abychom věnovali pozornost svodným duchům a učením démonů.“

„Bylo mi uloženo říci, že až Duch svatý dá jazyk a výmluvnost, uvidíme dílo podobné tomu, které bylo vykonáno v den Letnic. Zástupci Kristovi budou pracovat rozumně. Nebude tu jeden člověk zde a jiný tam, kteří by se snažili bořit a ničit.“

„Dříve než výnos porodí, dříve než den pomine jako plevy, dříve než na vás přijde planoucí hněv Hospodinův, dříve než na vás přijde den Hospodinova hněvu, hleďte Hospodina, všichni pokorní země, kteří jste činili jeho soud; hleďte spravedlnost, hleďte pokoru: snad budete skryti v den Hospodinova hněvu.“ Australian Union Conference Record, 11. března 1907.

Zapečetění jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc, které je znázorněno sedmdesáti lety Danielova zajetí v Babyloně, je představeno v Danielovi, kapitole dvanácté, verši desátém. Tento verš nese pečeť „pravdy“, neboť označuje tři kroky, které jsou charakteristickými znaky hebrejského slova „pravda“. Mnozí budou očištěni, vyběleni a potom vyzkoušeni. Daniel a tři jeho druhové byli očištěni bázní Boží v první kapitole, neboť se rozhodli nejíst babylónskou stravu. Poté prokázali tvářnost krásnější a plnější než ti, kdo jedli babylónský pokrm. Jejich tvářnost byla spravedlností Kristovou, která je bílým rouchem. Potom byli vyzkoušeni, když vstoupili do Nebúkadnesarova soudu, na konci dnů.

Na „konci dnů“, když Daniel povstane „ve svém údělu“, bude u Božího lidu „známost Krista a proroctví vztahujících se k Němu velmi rozmnožena“. Nebúkadnesar poznamenal, že ve „všech

věcech moudrosti a rozumnosti“ byl Daniel a tři mládenci „shledání“ „desetkrát lepšími než všichni mudrci a hvězdopравci, kteří byli v celé jeho říši“.

První kapitola Danielova ilustruje zkušenost sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří procházejí tříkrokovým procesem zkoušky. Sestra Whiteová k tomuto procesu říká: „Tato slova představují dílo, které máme v těchto posledních dnech konat. Nejsme ani z poloviny probuzeni. Nemáme moc, která je nezbytná k vykonání díla, jež musí být vykonáno. Musíme vejít do života, vejít do sjednocení. Nyní, právě nyní, musíme zaujmout takové postavení, aby pokání a odpuštění byly výraznými rysy naší práce. Nesmí docházet k žádným svárům.“

Proces zkoušky, který vede ke „konci dnů“, vede ke vzkříšení dvou svědků ve Zjevení, kapitole jedenácté. Dílo, které máme nyní konat, spočívá v tom, že přijmeme poselství 11. září 2001 a probudíme se, jak je to znázorněno mrtvými suchými kostmi. „Musíme ožít, vejít do jednoty.“ Když to učiníme, výraznými rysy našeho díla budou naše „pokání a odpuštění“. Výrazný rys našeho díla je znázorněn Danielem v deváté kapitole, když se modlí modlitbu z Leviticus dvacet šest a prosí za odpuštění svých hříchů i hříchů svých otců, přičemž zároveň uznává, že kráčel proti Bohu již od zklamání, které 18. července 2020 označilo počátek doby prodlení. Musí také uznat, že Bůh kráčel proti němu během téhož období. Daniel představuje ty, kdo prošli zajetím „sedmdesáti let“ od 18. července 2020.

Sedmdesát let je symbolem „sedmi časů“ z Leviticus dvacet šest. Kniha Paralipomenon nás informuje, že sedmdesát let bylo obdobím, po které si země „užívala“ sobot, jimž jí nebylo dopráno se těšit kvůli vzpouře starověkého Izraele proti smlouvě z Leviticus dvacet šest.

Aby se naplnilo slovo Hospodinovo skrze ústa Jeremiášova, dokud země neodčinila své soboty; po všechny dny, kdy ležela zpustošená, zachovávala sobotu, aby se naplnilo sedmdesát let. 2 Paralipomenon 36,21.

Jako symbol prorocké „pouště“ jsou „tři a půl dne“, po něž dva svědkové ze Zjevení jedenácté kapitoly leželi mrtví na ulici po 18. červenci 2020, symbolem „sedmdesáti let“ a rovněž symbolem „sedmi časů“. „Na konci dnů“ je symbolem konce prorockých dnů, které byly zapečetěny v knize Daniel.

V roce 1798 byla kniha Daniel zpečetěna odňata a Daniel povstal na svém místě, připraven naplnit svůj úkol.

„Když Bůh člověku svěřá zvláštní dílo, má stát na svém místě a ve svém úřadu, jako stál Daniel, připraven odpovédět na Boží povolání, připraven naplnit Jeho záměr.“ Manuscript Releases, svazek 6, s. 108.

Dne 22. října 1844 se v naplnění Daniela, kapitoly osmé, verše čtrnáctého, kniha Daniel opět postavila na své místo. Roky 1798 a 1844 jsou závěrem prvního a druhého rozhořčení, a proto označují konec „sedmi časů“. „Konec dnů“ v knize Daniel je symbolem závěru zajetí, které je znázorněno „sedmi časy“. Ve čtvrté kapitole Daniela žil Nebúkadnesar jako šelma, zatímco přes něho přešlo „sedm časů“. Při „konci dnů“ mu bylo navraceno jeho království i rozum.

A na konci dnů jsem já, Nebúkadnesar, pozdvihl své oči k nebi a můj rozum se mi navrátil; i dobrořečil jsem Nejvyššímu a chválil a ctil toho, který žije na věky, jehož panství jest panství věčné a jehož království trvá od pokolení do pokolení. A všichni obyvatelé země jsou pokládáni za nic; a činí podle své vůle ve vojsku nebeském i mezi obyvateli země; a není nikoho, kdo by zadržel jeho ruku nebo mu řekl: Co činiš? V té době se mi navrátil můj rozum; a k slávě mého království se mi navrátila má čest i lesk; a moji rádci i moji velmožové mne vyhledali; a byl jsem upevněn ve svém království a byla mi přidána přehojná velebnost. Daniel 4,34–36.

Konec doby zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc je představen jako „konec dnů“, a proto představuje symbolický závěr „sedmdesáti let“ i „sedmi časů“. V té době budou „pokání a odpuštění“ rysy, jež budou představovat dílo těch, kdo byli dříve mrtví na ulici, která prochází údolím mrtvých suchých kostí.

Viditelný rys díla pokání sto čtyřiceti čtyř tisíc je v deváté kapitole Ezechielově znázorněn jako „vzdychání a naříkání“. Když Boží lid vyzná a odloží své osobní hříchy, když uzná, že opakoval tytéž hříchy svých otců, když odloží pýchu vlastního mínění a připustí, že kráčel v rozporu s Bohem, a také že Bůh kráčel v rozporu s ním od chvíle, kdy dne 18. července 2020 nastala doba prodlení, tehdy se ukáže, že má „desetkrát“ větší prorockou moc než všichni ostatní domněle moudří muži v království.

Proces zapečetování začal uvolněním a poté zadržením islámu. Tento proces končí tak, jak začal, když je islám znovu uvolněn. Je uvolněn na konci dnů času zapečetování, který pro Daniela představoval Kýrův dekret, jenž vyzval muže, aby vyšli z Babylóna. Právě tam, na konci dnů očišťování, při soudu nad „dekretem“ nedělního zákona ve Spojených státech, bude shledáno, že věrní mají „desetkrát větší“ prorockou moc.

„Příchod Páně odsouváte příliš daleko. Viděla jsem, že pozdní déšť přichází [tak náhle jako] půlnoční volání, a s desetinásobnou mocí.“ Spalding and Magan, 5.

Výklad druhé kapitoly knihy Daniel začne v příštím článku.

„Toto bylo půlnoční volání, které mělo dodat moc poselství druhého anděla. Z nebe byli vysláni andělé, aby probudili sklíčené svaté a připravili je na veliké dílo, které bylo před nimi. Nejnadanější muži nepřijali toto poselství jako první. Andělé byli posláni k pokorným, oddaným lidem a přiměli je, aby pozvedli volání: ‚Aj, Ženich přichází; vyjděte Mu vstříc!‘ Ti, jimž bylo volání svěřeno, spěchali a v moci Ducha Svatého hlásali poselství a probouzeli své sklíčené bratry. Toto dílo nespočívalo v moudrosti a učenosti lidí, nýbrž v moci Boží, a Jeho svatí, kteří slyšeli volání, mu nemohli odolat. Nejduchovnější přijali toto poselství jako první a ti, kteří dříve stáli v čele díla, byli poslední, kdo je přijal a pomohli zesílit volání: ‚Aj, Ženich přichází; vyjděte Mu vstříc!‘“ Early Writings, 238.